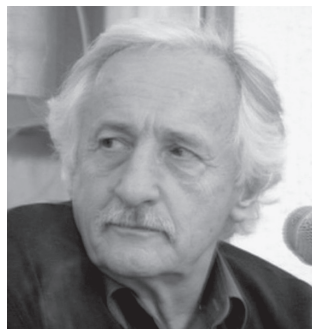

Veno Taufer
Polaganje opek,
drugič

*Živčni onkraj možganov, tudi čustvene reakcije
onkraj živčnega sistema – po vsem telesu, tudi s kožo.
še z dlako, ki se ježi iz nje.*

(razpravljalec)

*

metafora je zgodba
brez konca
brez kraja

da dobro da zlo
z bitjem vztraja

pikapolonica baja

*

toliko srepnih pogledov postrani poččkana zasmetena ograja
okrog evropskih trgov biki
s svojimi ostrimi kopiti izkopavajo travo zublje

iz nozdrvi sikajoče zagrebejo v jamo za vsako novo jamo
med njimi napihnjena vojaška srajca
brez glave stopa za vogale v banko

bordel katedralo gospod prosim kje je
pristanišče železniška postaja pogledi se
srepo ne ozrejo v smeri kazalca

srepi pogledi pošev v prašni smeri
cmoki v grlu vrišč v krčmi na meniju prežgana bikova jajca
tema se kruši krušijo drevesa krušijo potoki

in pokajo členki in hreščijo krhke jeseni in
prasketajo pajčevinaste pesmi

2009

*

ne noč ne dan ne vesta kam
toliko nog
podnje zdrsnem samo
ena niti solza kaplja
zgubljena kot med pozabljenim
ozvezdjem
v travi že zasnežen potok trnjast

*

rjavijo kot da jih pokriva sneg nasoljen
možgani in skorjasti od blata
tonejo v tišino

*

dnevi
pragovi
proge
po tiri
bo pridrvela
preteklost
zasopljena
ti je za
vratom
železo
so že
noge
uteži
iz sredice
vlečeš
zemljo
iz globine

Nazaj

spet gnije ta svet
na dračju trhlih besed
potrebujemo kje si oster napev

nazaj na barikade
za nove zakone iz žebļjev
zravnane do konice

kovanih zate in zame in za barabe
špekulante pogoltne goljufe pred sodnike
in sodnike pred zakone

plesen najeda take in drugačne spise
in plesniv je zid

*

V spomin Barbari Š.

snežinke pritiskajo na bele tipke
obotavljaje
do izginotja tihe
melodijo izbriše veter
ki udarja le na črne tipke
in tihotapsko izgine
glasba kje je
bolečina ali neslišna dalja
tu je dih je

November

drevesa otresajo mraz
v tej deželi mračnih
oči

mrtvi šepetajo
ne verjemite njim
katerih mrtvi zobje

kažejo bes
ne verjemite njim
ki so se udrli

v prašni obup
prisluhnite njim
pod drevesi

vetru ki piše
na liste o odhodu
in prihodu

in vsadite mu
ob reki
nova drevesa

verjemite njim
ki strme vase
zakaj njihove oči

odprte v temo
so zdaj vaše
in vaši zdaj listi

ki so se nagibali
nad plamenčki valov
in se lesketajo v
njih odhajajoči

oktober 2012

*

z bilke k bilki v pajčevini
rosni biseri pesmi

rokav jih raztrga

Zdaj ti govorim

dajva pa se pogovoriva spet
potegniva kot jezik dolge kot jezik ozke kot jezik
ostre bleščéče oslinjene nože saj mojstriva jih na zemljevidih

najine kože čim bližje srca zavihtiva mojstra zvitih ostrin
nožkanja mojstra da zabrnijo rezila
švignejo med oči tik ušesa v brezno med noge o zastane dih

dolgo izmojstrena predolgo brazgotinjena izzivana v hip v
piš v blisk rezila v privid cilja
naj se zadere tik zraven

mesenega srca
naj primezi kaplja strahu
znojna znorena sla dvojine

obup izzvati
si drzneva mojstrena se zdrzneva
ko roka vztrepeta se

prst plaho dotakne rane

*

razklala si mi spanec
kot curek vode
razpolovljen po žili kamen

sanje vklenejo roke
ni mogoče iz senc sobe
vem prišla si pome

vališ vame drobljivo kamenje
spominov valove kalne groze
vmes kaj je nasmeh
mrtev srečen ali sen zbujen

*

na dlani je vsaj v enem prstu strah
pod sanjami se kdaj skriva grah
pri belem dnevu ali gluhi noči trznejó urni kazalci
ko med padanjem vase prebledimo svoji lastni talci

december 2015

Konec, brezkončen

sam sem gol globoko dol kje dol je dno globoko
sama si gola globoko dol kje dol je dno globoko
sami smo goli globoko dol kje dol je dno globoko
sam oblečen zgolj v svoje telo gol dol kje gol globoko dol
sama oblečena si zgolj v svoje telo gola dol kje gola globoko dol
sami smo oblečeni vsak sam zgolj v svoje telo tako goli globoko dol
vsak sam zgolj v svojo kožo odet v dotik pogled hip poljub
vrabčji vrišč cvrket sinic kosov klic globoko gor skoz luč je gor
tik mimo najinih teles prhne perut
telesi nama obliva obilje žarkastih struj
prešine telesi nama drget
sam se nagibam gol globoko dol kje dno
je globoko dol zgolj v svoje telo gol odet dol v *noč in meglo*

februar, 2016

Evropa, domá

kaj te ustavlja zid žica žulji
izguba kisika v duši ostri
nočni noži nohti po koži
razklani gnojni turi
kdo sem ti kdo sem jaz kje blodiš
ali brodiš čez reke se plaziš
čez meje nič ne skrbi v morjih
v svoji krvi po svoji
brvi od riti do nosa
za v muki za plodnost posla
kar zbudi se čas je zbudi ob pravi uri
jaz nisem jaz ta pravi tu je zapik
pentlja posla naprej ni nič naprej boli
naprej je ničev nič je nič in kri tišina molk v *noč in meglo*

marec 2016